

ยาสั่งตาย

The Black Ice

ไมเคิล คอนเนลลี่

เขียน

บุตรีรักษ์ สายรัศมี

แปล

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับผลงานของสุดยอดนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานอย่างไมเคิล คอนเนลลี่ หลังจากที่เขาได้ฝากผลงานตื่นเต้นระทึกขวัญไว้มากมาย นิยายเรื่อง *ยาสั่งตาย* หรือ *The Black Ice* นี้เป็นเรื่องที่สองในชุดแฮร์รี บอช ซึ่งมีทั้งความเข้มข้น พลิกผัน และแปลกใหม่จนผู้อ่านทุกท่านต้องคาดไม่ถึงเลยทีเดียว

เมื่อเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด คาล มัวร์ ได้รับการให้อภัยโทษจากแฮร์รี บอช ให้ช่วยตรวจสอบคดีเกี่ยวกับยาเสพติดคดีหนึ่ง แต่ต่อมาเขาก็กลับถูกพบเป็นศพอยู่ในโมเต็ลเล็กๆ แห่งหนึ่ง ด้วยสภาพเหมือนยิงตัวตายพร้อมกันนั้นยังมีจดหมายลาตายอยู่ในกระเป๋าของเขาด้วย

ทุกคนต่างปักใจว่านี่คือการฆ่าตัวตาย ทว่าเมื่อบอชต้องเข้ามารับผิดชอบคดีที่เกี่ยวพันกับศพของเจ้าหน้าที่นายนั้น เขากลับพบว่าเรื่องนี้มันลึกเกินกว่าที่คิด และกว่าเขาจะรู้ว่ากำลังเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในวังวนของเกมอันตรายที่ฆาตกรอาจเล็งเขาเป็นเหยื่อรายต่อไป ก็ถอนตัวออกมาไม่ทันเสียแล้ว

แพรวสำนักพิมพ์

กันยายน 2563

หนึ่ง

ควันไฟลอยโอบง จากช่องเขาคาเวงกา¹ ก่อนจะแผ่ระนาบภายใต้ชั้นอากาศเย็นที่พัดผ่านมา จากตำแหน่งที่แฮร์รี บอช ยืนอยู่นั้น กลุ่มควันดูราวกับทั้งดีเหล็กสีเทาที่กำลังลอยขึ้นสูงเหนือช่องเขา แสงอาทิตย์ยามบ่ายคล้อยแต่งแต้มส่วนยอดของกลุ่มควันให้เป็นสีชมพูแล้วจึงไล่ลงมาเป็นสีดำสนิทที่ต้นตอ ซึ่งก็คือเหตุเพลิงไหม้ป่าละเมาะที่กำลังลามขึ้นไปบนเนินฝั่งตะวันออกของช่องเขา เขาปรับเครื่องรับวิทยุไปยังคลื่นความถี่เลือกระหว่างท้องถิ่นแห่งเทศมณฑลลอสแอนเจลิสแล้วฟังเสียงหัวหน้ากองปฏิบัติการดับเพลิงรายงานแก่ศูนย์บัญชาการว่าไฟป่าได้เผาทำลายบ้านบนถนนสายหนึ่งไปแล้วเก้าหลัง ส่วนบ้านเรือนบนถนนสายถัดไปก็อยู่ในเส้นทางของไฟป่าเช่นกัน เปลวเพลิงกำลังลามไปตามไหล่เขาเปิดกว้างในสวนสาธารณะกริฟฟิธ โดยอาจลุกลามอีกนานหลายชั่วโมงกว่าจะควบคุมได้ แฮร์รีสัมผัสถึงความสิ้นไร้หนทางที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของเหล่าเจ้าหน้าที่จากเครื่องรับวิทยุได้อย่างชัดเจน

บอชเฝ้ามองฝูงเฮลิคอปเตอร์ที่ดูเหมือนแมลงปอจากระยะไกล บินโฉบเข้าออกกลุ่มควันไฟพลางเหน้าและสารหน่วงไฟสีชมพูใส่บ้านเรือนและต้นไม้ที่กำลังถูกเผาไหม้ ภาพตรงหน้าทำให้เขานึกถึงการอพยพผู้บาดเจ็บที่เวียดนาม ทั้งเสียงอึกทึกกะอะอะ และการโยกเยกไปมาของยานพาหนะ

¹ ช่องเขาเตี้ยๆ ที่อยู่ระหว่างฝั่งตะวันออกของภูเขาแซนตามอนิกา กับเทือกเขาฮอลลีวูด ในเมืองลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย

ที่บรรทุกน้ำหนักเกินขนาด บอชมองเห็นสายน้ำกระทบกับหลังคาใต้เปลวเพลิงก่อนจะระเหยเป็นไอในชั่วพริบตา

เขาละสายตาจากเปลวเพลิงแล้วมองลงไปยังพุ่มไม้แห้งที่ปกคลุมไหล่เขา ซึ่งล้อมรอบเสาที่ค้ำบ้านของบอชไว้กับเนินฝั่งตะวันตกของช่องเขา เขาเห็นดอกเดซี่และดอกไม้ป่าแทรกอยู่ตามพุ่มไม้เบื้องล่าง ทว่ากลับไร้ริ้วแฉวงของสุนัขป่าโคโยตีที่ชอบมาหาอาหารกินแถวลำธารใต้บ้านของเขา ในช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา บางครั้งบอชก็จะโยนเนื้อไก่ลงไปให้ แต่มันจะไม่ยอมเข้ามากินเลยหากเขาคอยดูอยู่ แฮร์รี่จึงต้องเดินกลับเข้าบ้านไปก่อน เจ้าสุนัขป่าถึงค่อยย่อมากินอาหารไป เขาตั้งชื่อโคโยตีตัวนั้นว่า ทิมิโด² กลางดึกบางครั้งบอชก็จะได้ยินเสียงหอนของมันดังสะท้อนไปทั่วช่องเขา

แฮร์รี่หันสายตากลับไปยังเหตุเพลิงไหม้ ซึ่งในจังหวะเดียวกันนั้นเอง ก็เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นขึ้น พร้อมกับมีกลุ่มควันสีดำหนาแน่นม้วนลอยขึ้นผ่านกลางทั้งตีเหล็กสีเทา ก่อนหน้านั้นไป เครื่องรับวิทยุชุดมุนไปด้วยเสียงพูดคุยกัณอย่างตื่นตระหนก ก่อนที่หัวหน้ากองดับเพลิงจะรายงานว่ามีถังแก๊สในเตาอย่างอันหนึ่งระเบิด

แฮร์รี่เฝ้าดูจนควันสีดำแผ่หายไป ในหมู่ควันสีเทาที่ใหญ่กว่า จากนั้นจึงปรับเครื่องรับวิทยุกลับไปยังย่านความถี่ทางยุทธการของแอลเอฟที³ คินนี่เขาอยู่เวรแบบพร้อมถูกเรียกตัวเพื่อปฏิบัติงานในวันคริสต์มาส แฮร์รี่คอยฟังอยู่ครึ่งนาที แต่ก็ไม่มีเพียงเสียงการสื่อสารผ่านวิทยุที่ได้ยินเป็นประจำตามปกติ คินน์วันคริสต์มาสในฮอลลีวูดครั้งนี้ดูจะเจียบสงบดี

เขามองนาฬิกาข้อมือก่อนจะนำเครื่องรับวิทยุกลับเข้าบ้าน ดึงถาดออกจากเตาแล้วจัดดอกไม้อบซึ่งเป็นอาหารเย็นวันคริสต์มาสของตนใส่จาน หลังจากนั้นก็เปิดฝามื้อข้าวสวยกับถั่วหนึ่งแล้วตักมาเยอะมาก บอชยกจาน

²ภาษาสเปน แปลว่า ซ้อย่าย

³LAPD ย่อมาจาก Los Angeles Police Department เป็นอักษรย่อของกรมตำรวจลอสแอนเจลิส

มือเย็นออกไปยังโต๊ะในห้องทานอาหารซึ่งมีแก้วไวน์วางรออยู่ ข้างกันนั้นมีการตสมาใบที่เขาได้รับทางไปรษณีย์ในช่วงสัปดาห์เดียวกันนี้แต่ยังไม่ได้เปิดอ่าน เสียงบทเพลง ‘ซวงออฟดิอันเดอร์กราวนด์เรลโรด’ ที่เรียบเรียงใหม่โดยโคลเทรนนอร์เรลงอยู่ในเครื่องเล่นซีดี

ในขณะที่รับประทานอาหารและจิบไวน์ บอชก็เปิดการ์ดอวยพรไปด้วย เขาพินิจดูแต่ละใบคร่าว ๆ พลังทวนนึกถึงผู้ที่ส่งการ์ดเหล่านั้นมาให้ บอชทราบดีว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชายผู้โดดเดี่ยว แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก เขาฉลองวันคริสต์มาสตามลำพังมาหลายปีแล้ว

การ์ดใบแรกมาจากคู่หูเก่าคนหนึ่งที่เคยยื่นตัวออกไปใช้เงินที่ได้จากหนังสือและภาพยนตร์ก่อนจะย้ายไปอยู่ที่เมืองเอนเซนาดา ข้อความบนการ์ดนั้นก็ไม่ได้ต่างจากทุกครั้งที่แอนเดอร์สันส่งมา “แฮร์รี เมื่อไรจะลงมาที่เยวหา” การ์ดใบที่สองก็มาจากเม็กซิโกเช่นเดียวกัน ผู้ส่งนั้นคือมัคดูเทศที่แฮร์รีเคยตกปลา ผีกลาซาสเปน และอาศัยอยู่ด้วยกันที่อ่าวบาเอียซันฟิลิปเปเป็นเวลาหกสัปดาห์เมื่อช่วงฤดูร้อนที่ผ่านมา ตอนนั้นบอชกำลังพักฟื้นจากแผลถูกยิงบริเวณไหล่ แสงแดดและสายลมทะเลช่วยให้เขาหายใจขึ้น ในข้อความอวยพรวันเทศกาลที่เขียนด้วยภาษาสเปนนั้น จอร์จ บาร์เร่า ก็เชิญชวนให้บอชกลับมาเยี่ยมเยือนเช่นเดียวกัน

ส่วนการ์ดใบสุดท้ายนั้นบอชค่อย ๆ เปิดดูอย่างระมัดระวัง แม้จะยังไม่เห็นลายมือชื่อเขาก็ดูออกว่าใครเป็นผู้ส่งมา เนื่องจากมีตราไปรษณีย์ประทับจากเมืองเตฮาซาเขาเลยรู้ได้ทันที บนการ์ดเป็นภาพพิมพ์ด้วยมือลงบนกระดาษสีขาวหม่นจากโรงรีไซเคิลของเรือนจำ โดยภาพฉากการประสูติของพระเยซูมีรอยเประอะเปื้อนเล็กน้อย ผู้ส่งนั้นคือผู้หญิงที่บอชเคยใช้เวลาร่วมกันเพียงแค่นั่งกิน แต่กลับยังเผ้านึกถึงอยู่อีกหลายคืนจนนับไม่ถ้วน เธอเองก็อยากให้เขามาเยี่ยมหาเช่นเดียวกัน แต่ทั้งสองก็รู้อยู่แก่ใจว่าเขาไม่มีทางไปแน่นอน

บอชจิบไวน์แล้วจิบบุหรี่ยี่สิบหนึ่ง ตอนนี้โคลเทรนกำลังเล่นเพลง ‘สปิริตซวล’ ฉบับเสียงบันทึการแสดงสด ณ สถานบันเทิงวิลเลจแวน-การ์ดในนครนิวยอร์กตั้งแต่สมัยแฮร์รียังเป็นเด็ก แต่ทันใดนั้นเองเครื่องรับ

วิทยุที่ยังคงส่งเสียงเบา ๆ อยู่บนโต๊ะข้างโทรทัศน์ก็ดึงดูดความสนใจของเขาไป เสียงวิทยุตำรวจนั้นเปรียบเสมือนเพลงประกอบพื้นหลังที่บรรเลงอยู่ในชีวิตของเขามานานแสนนานจนแฮร์รีสามารถเฝ้ามองทสนทนาทั่วไปและจดจ่อกับเสียงของแซ็กโซโฟน โดยที่ยังจับคำพูดหรือรหัสที่ผิดไปจากปกติได้ ซึ่งตอนนี้เขาได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวขึ้นว่า “หนึ่งเคลิบสอง เจ้าหน้าที่สอง ขอทราบตำแหน่ง”

บอชลุกขึ้นเดินไปยังเครื่องรับวิทยุ ทำประหนึ่งว่าการเพ่งมองจะช่วยให้สัญญาณเสียงชัดเจนขึ้น เขาเฝ้ารอคำตอบอยู่เป็นเวลาสิบวินาที...ยี่สิบวินาที

“เจ้าหน้าที่สอง ตำแหน่งอยู่ที่ไฮด์อะเวย์โมเต็ล บนถนนเวสเทิร์น ทางใต้ของแฟรงคลิน ห้องหมายเลขเจ็ด เอ๋ เจ้าหน้าที่สองควรพกหน้ากากมาด้วย”

บอชรอฟเพิ่มเติม แต่บทสนทนาจบลงเพียงเท่านั้น เขาทราบสถานที่เกิดเหตุแล้ว ถนนเวสเทิร์นและแฟรงคลินอยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของกองตำรวจฮอลลีวูด หนึ่งเคลิบสองคือรหัสนามเรียกขานทางวิทยุ ใช้เรียกเจ้าหน้าที่สืบสวนคดีฆาตกรรมซึ่งสังกัดอยู่ในตึกพาร์กเกอร์เซ็นเตอร์ของสำนักงานใหญ่ในย่านใจกลางเมือง เป็นกองสืบสวนคดีชิงทรัพย์และฆาตกรรม ส่วนเจ้าหน้าที่สองคือนามเรียกขานของผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจในกรมมีผู้ดำรงตำแหน่งนี้เพียงแค่สามคน และบอชก็ไม่แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่สองนี้คือคนไหนกันแน่ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เพราะคำถามคือ มีเหตุอะไรที่ทำให้ผู้ถือยศระดับสูงของกรมถึงกับต้องออกมาปฏิบัติงานในคืนวันคริสต์มาสด้วยตนเอง

คำถามที่สองยิ่งทำให้แฮร์รีรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้นไปอีก ถ้าหากมีคนติดต่ออาร์เอสดี⁴ไปแล้ว ทำไมตัวเขาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนของกองตำรวจฮอลลีวูดและอยู่เวรเพื่อเรียกวันนี้ถึงไม่ได้รับแจ้งก่อนเป็นคนแรก

⁴RHD ย่อมาจาก Robbery and Homicide Division เป็นอักษรย่อของกองสืบสวนคดีชิงทรัพย์และฆาตกรรม

ละ บอชเดินไปที่ครัว เอาจานวางลงในอ่างล้างจาน ก่อนจะโทร.หาสถานี ตำรวจบนถนนวิลค็อกซ์และขอสายผู้บังคับการเวร ร้อยตำรวจโทโคลน์แมน เป็นผู้รับสาย บอชไม่รู้จักชายผู้นี้ เพราะโคลน์แมนเป็นหน้าใหม่ที่เพิ่งย้าย มาจากกองตำรวจฟุตฮิล

“เกิดอะไรขึ้น” บอชเอ่ยถาม “ผมได้ยินจากวิทยุเรื่องศพที่ถนน เวสเทิร์นและแฟรงคลิน แต่ไม่เห็นมีใครบอกอะไรผมเลย ซึ่งนั่นเป็นเรื่อง ตลกมาก เพราะวันนี้ผมอยู่เวรเพื่อเรียก”

“ไม่ต้องห่วงหรอก” โคลน์แมนกล่าว “พวกหมวกเขาจัดการกัน เรียบร้อยแล้ว”

โคลน์แมนต้องเป็นคนรุ่นเก่าแน่ๆ บอชนึกในใจ เขาไม่ได้ยินคนใช้ คำคำนี้มานานหลายปีแล้ว สมาชิกอาร์เอสดีเคยสวมหมวกสานทรงกลม ปีกโค้งในช่วงปี 1940 ก่อนจะเปลี่ยนเป็นหมวกฟีดอร์⁵ ในยุค 50 ซึ่งท้าย ที่สุดการสวมหมวกก็ล้าสมัยไป ตอนนี้คนในเครื่องแบบเปลี่ยนมาเรียก เจ้าหน้าที่สืบสวนของอาร์เอสดีว่า ‘ชุดสูท’ แทนที่จะเป็น ‘หมวก’ แต่ถึง กระนั้นกองตำรวจคดีฆาตกรรมพิเศษนี้ก็ยังมีอยู่ และพวกเขายังคงคิดว่า ตนสูงส่งจนใครก็แตะต้องไม่ได้ บอชเกลียดความเย่อหยิ่งทะนงตัวนั้น เหลือเกิน เกลียดมาตั้งแต่สมัยที่เขายังทำงานอยู่ที่หน่วยนั้นแล้ว ซึ่งข้อดี อย่างหนึ่งของการทำงานในฮอลลิวูดที่เปรียบประหนึ่งท่อน้ำทิ้งของเมืองก็คือ ไม่มีใครมายกตนข่มท่านได้ ทุกคนแค่ทำงานของตำรวจตามหน้าที่เท่านั้น เรียบง่ายไม่ซับซ้อน

“มีรายงานมาว่าอย่างไรบ้าง” บอชถาม

โคลน์แมนลังเลอยู่สองสามวินาทีก่อนจะกล่าวตอบ “มีคนพบศพ ศพหนึ่งในห้องพักโมเต็ล⁶ บนถนนแฟรงคลิน ดูแล้วน่าจะเป็นการฆ่าตัวตาย แต่เดี๋ยวยาร์เอสดีจะรับไปจัดการเอง...อันที่จริงคือพวกเขารับไปแล้ว เรา

⁵ หมวกชนิดหนึ่งมีลักษณะบางและเบา โดยจะมีลักษณะจีบเป็นปีกลงไปตามทรงสันหมวก โดยคำว่าฟีดอร์เริ่มมีการใช้เรียกตามชื่อของละครโอเปร่าฝรั่งเศสที่ชื่อ เฟดอรา (Fedora)

⁶ ที่พักแรมสำหรับนักเดินทางโดยจะมีที่จอดรถเฉพาะของห้องพักแต่ละห้อง ปกติมัก ตั้งอยู่ริมถนนตามซานเมือง

“ไม่จำเป็นต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรอีก เบื้องบนเขาสั่งมานะบอช”

บอชไม่กล่าวอะไร เขาคุ่นคิดอยู่พักหนึ่งว่าการที่พวกอาร์เอชดีออกมา
รับมือกับเหตุฆ่าตัวตายในคืนวันคริสต์มาส ดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย...ทว่า
ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้

แดลลิ่งชิโก มัวร์

“ศพนี้นานแค่ไหนแล้ว” เขาเอ่ยถาม “ผมได้ยินเขาบอกให้เจ้าหน้าที่
สองนำหน้ามากมาด้วย”

“กำลังได้ที่เลยละ เขาว่าสภาพอย่างกับหัวมันฝรั่งจริงๆเลย แต่
ปัญหาคือส่วนหัวแทบไม่เหลืออยู่เลยนี่สิ ดูเหมือนเขาจะเอาลากล้องปืน
ลูกซองแผดยิงปาก อย่างน้อยก็เท่าที่ผมพอจับใจความได้จากคลื่นของ
อาร์เอชดีนั่นะ”

เครื่องวิทยุของบอชไม่ได้รับความถี่ของอาร์เอชดี เพราะเหตุนี้เอง
เขาถึงไม่ได้ยินบทสนทนาช่วงแรกที่มีการแจ้งเหตุ พวกชุดสูลับคลื่น
ความถี่มาเพื่อจะบอกที่อยู่ให้คนขับรถของเจ้าหน้าที่สองเท่านั้น ไม่เช่นนั้น
กว่าบอชจะรู้ข่าวอีกทีก็คงเช้าวันพรุ่งนี้หลังเข้ามาสถานี เขาโมโหแต่ก็พยายาม
พูดด้วยน้ำเสียงปกติ เขาอยากรื้อค้นข้อมูลจากโคลน์แมนมาให้ได้มากที่สุด

“เป็นศพมัวร์สินะ ใช่หรือเปล่า”

“ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น” โคลน์แมนตอบ “ตราของเขาวางอยู่บน
ตู้ลิ้นชักในห้อง กระเป๋าสตางค์ก็ด้วย แต่อย่างที่ผมบอก ไม่มีใครสามารถ
ยืนยันตัวตนของศพนั้นได้จากรูปลักษณ์ภายนอก เพราะฉะนั้นยังฟันธง
อะไรไม่ได้”

“เรื่องมันเป็นมายังไงกันแน่”

“ฟังนะบอช ตอนนี้ผมกำลังยุ่งอยู่ คุณเข้าใจใช่ไหมว่าเรื่องนี้ไม่ใช่
ธุระของคุณ อาร์เอชดีเขาจะไปจัดการแล้ว”

“เปล่าเลย คุณเข้าใจผิดแล้วละ เรื่องนี้เป็นธุระของผม คุณควรจะ
โทรแจ้งเรื่องนี้แก่ผมเป็นคนแรก ผมถึงอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ จะได้
เข้าใจว่าทำไมคุณถึงไม่ติดต่อมา”

“เอาละ ก็ได้บอช เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เราได้รับแจ้งจากเจ้าของ

โมเต็ลชอมซอแห่งนั้นมีศพอยู่ในห้องน้ำของห้องพักหมายเลขเจ็ด เราส่งเจ้าหน้าที่ไปหน่วยหนึ่งและพวกเขาก็รายงานกลับมาว่าใช่ มีศพอยู่จริงๆ แต่พวกเขาติดต่อมาทางโทรศัพท์แทนที่จะใช้วิทยุ เพราะเห็นตรงกับกระเป๋าสตางค์บนโต๊ะแล้วรู้ว่าผู้ตายคือมาร์ หรืออย่างน้อยก็คิดว่าน่าจะเป็นเขาแน่ๆ เดี่ยวเราก็คงได้รู้กันนั่นละ จากนั้นต่อมาผมก็โทรไปบ้านผู้กองกรูปา แล้วเขาก็แจ้งผู้ช่วยผู้บัญชาการ สุดท้ายพวกหมวกถูกเรียกตัวมาแต่กลับไม่มีใครติดต่อกัน เรื่องทั้งหมดก็เป็นแบบนี้แหละ เพราะฉะนั้นถ้าคุณไม่พอใจขอให้ไปลงกับกรูปาหรือไม่ก็ผู้ช่วยผู้บัญชาการเถอะ อย่ามาโกรธผม ผมไม่เกี่ยวอะไรด้วยเลย”

บอชไม่ตอบอะไร เพราะรู้ว่าหากเขาเงิบไว้ บางทีสุดท้ายแล้วคู่สนทนาซึ่งมีข้อมูลที่ต้องการจะเป็นฝ่ายพูดออกมาเพื่อทำลายความเงิบนั้นเอง

“ตอนนี้คิดไม่ได้อยู่ในมือเราแล้ว” โคลน์แมนกล่าว “ให้ตายเถอะ นักข่าวโทรทัศน์กับหนังสือพิมพ์ ไทมส์กำลังออกไปทำข่าว เดลิเวียส์ก็ด้วย พวกเขาคิดว่าผู้ตายคือมาร์เหมือนกับทุกคนนั่นละ สถานการณ์ซุลมุนวุ่นวายไปหมด นึกว่าแค่เหตุอัคคีภัยบนภูเขาก็น่าจะทำให้พวกนั้นยุ่งมากพอแล้ว แต่เปล่าเลย พวกเขามายืนเรียงรายกันอยู่ที่ถนนเวสเทิร์นเต็มไปหมด เดี่ยวผมต้องส่งรถออกไปอีกคันเพื่อควบคุมพวกสื่อมวลชน เพราะฉะนั้นบอช คุณควรตั้งใจเสียด้วยซ้ำที่ไม่ต้องมามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ นะ นี่มันคืนวันคริสต์มาสนะเว้ย บ้าจริง”

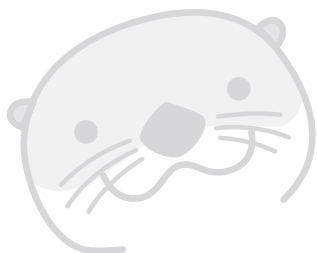
แต่นั้นยังไม่ใช่เหตุผลที่ดีพอ บอชควรต้องได้รับแจ้ง แล้วจากนั้นเขาถึงจะเป็นคนตัดสินใจว่าควรติดต่ออาร์เอสดีหรือไม่ ใครสักคนได้ตัดเขาออกไปจากขั้นตอนปฏิบัติอย่างสิ้นเชิง และบอชก็ยังคงรู้สึกขุ่นเคืองกับเรื่องนี้อยู่ เขากล่าวลาก่อนจะจุดบุหรี่อีกมวน หยิบปืนออกมาจากตู้เก็บของเหนืออ่างล้างจาน แล้วนำมาเหน็บไว้กับเข็มขัดซึ่งคาดอยู่บนกางเกงยีนสีน้ำเงิน จากนั้นจึงสวมเสื้อโค้ตล่าลองสีน้ำตาลอ่อนทับลงไปบนเสื้อแขนยาว ถักสีเขียวยาวที่ใส่อยู่

ตอนนี้ช่างนอกฟามีตสนิท บอชมองเห็นแนวไฟฟ้าพาดเหนือช่องเขา

ยาสังคาย

ได้อย่างชัดเจนผ่านประตูกระจก เพลวเพลิงกำลังลุกโชติช่วงอยู่บนเงาสีดำของเนินเขา ดูประหนึ่งรอยยิ้มแฉยะของปีศาจที่ค่อยๆ เคลื่อนขึ้นไปยังส่วนยอด

บอชได้ยินเสียงไคโยตีตัวเดิมดังมาจากความมืดมืดใต้ตัวบ้านของเขา เจ้าสุนัขป่าอาจจะหอนดวงจันทร์ที่กำลังเคลื่อนตัวขึ้นเหนือฟากฟ้า หอนไฟป่า หรือไม่ก็คงหอนตัวเองที่ยืนอยู่ลำพังท่ามกลางความมืดมืดในยามราตรี

ทดลองอ่าน

สอง

บอชับสรก ลงจากภูเขามุ่งหน้าไปยังเขตฮอลลิวูด ถนนเปล่าเปลี่ยว
เกือบตลอดทางจนกระทั่งเขาขับมาถึงถนนฮอลลิวูด เหล่าคนที่หนีออกจาก
บ้านและผู้เพนจรจับกลุ่มกันอยู่บนทางเท้าตามปกติ มีโสเภณีเดินเตร็ดเตร่
ไปมา บอชเห็นหนึ่งในนั้นสวมหมวกซานต้าสีแดงด้วย อย่างไรงานก็คืองาน
ถึงแม้จะเป็นคืนวันคริสต์มาสก็ตาม มีหุ่นผู้หญิงอีกคนแต่งหน้าแต่งตัว
หุรหุรนั่งอยู่ตรงม้านั่งของจุดจอดรถประจำทาง ซึ่งเธอไม่ใช่ผู้หญิงจริงๆ
และไม่ได้กำลังรอรถอยู่ พูประดับและไฟคริสต์มาสที่แขวนโยงพาดเหนือ
สี่แยกถนนหลวงต่างก็เสริมความรู้สึกเหนือจริงให้แก่สภาพแวดล้อมภายใต้
แสงนีออนอันโสมมแต่น่ามองนี้ ราวกับโสเภณีที่แต่งหน้าจัดจนเกินไป แต่
ไม่รู้ตัว บอชนึกในใจ

ทว่าสิ่งที่ทำให้บอชหดหู่กลับไม่ใช่ภาพเหล่านี้ แต่เป็นคาล มัวร์
ต่างหาก บอชคาดไว้ว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นตั้งแต่เมื่อเกือบหนึ่งสัปดาห์ก่อน
หลังจากที่เขาได้ยินว่ามัวร์ไม่มาเข้าร่วมการชานชื้อ¹ แล้ว เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่
ในกองตำรวจฮอลลิวูดต่างก็ไม่สงสัยกันเลยว่ามัวร์ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า
คำถามสำคัญคือศพของเขาจะโผล่มาเมื่อไรต่างหาก

มัวร์มีตำแหน่งเป็นสิบเอกหัวหน้าหน่วยปราบปรามยาเสพติด งานนี้
เป็นงานกลางคืนและหน่วยของเขาก็รับผิดชอบถนนสายนี้โดยเฉพาะ คน

¹ เป็นกิจวัตรประจำวันของตำรวจ โดยตำรวจชั้นผู้ใหญ่จะเรียกตำรวจชั้นผู้น้อยในสถานี
มารวมตัวกันเพื่อตรวจสอบเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ต่างๆ ก่อนจะชี้แจงเหตุการณ์ผิดปกติ
ที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นๆ รวมทั้งบอกลักษณะผู้ต้องสงสัยที่ตำรวจควรเฝ้าระวัง

ในกองต่างรู้จักกันว่ามัวร์นั้นแยกทางกับภรรยาและชอบดื่มเหล้าวิสกี้เพื่อเยียวยาจิตใจ บอชได้รู้เรื่องนี้กับตัวเมื่อครั้งที่เขาเคยใช้เวลาร่วมกับหน่วยปราบปรามยาเสพติด นอกจากนี้เขายังทราบมาว่าอาจมีอะไรบางอย่างมากกว่าแค่ปัญหาकुสมรสหรืออาการหมดไฟก่อนเวลาอันควรด้วย เนื่องจากมัวร์เคยกล่าวอ้อมๆ ถึงกองตรวจสอบภายในและการสอบสวนบุคลากร

ทุกอย่างหลอมรวมกันจนกลายเป็นอาการซึมเศร้าขั้นรุนแรงในช่วงคริสต์มาส หลังจากที่ยบอชได้ข่าวว่าพวกตำรวจกำลังเริ่มออกตามหาคาล มัวร์เขาก็รับรู้ได้ในทันทีว่าชายคนนั้นตายไปแล้ว

คนอื่นในกรมก็คิดเหมือนกัน ทว่าไม่มีใครเอ่ยปากพูดออกมา แม้กระทั่งสื่อเองก็ตาม ตอนแรกกรมตำรวจพยายามจะจัดการเรื่องเงิบๆ โดยการแอบไปสอบถามแถวออฟิตเมนต์ของมัวร์ในลอสเฟล็กซ์ รวมทั้งส่งเฮลิคอปเตอร์จำนวนหนึ่งไปตระเวนบินแถวเนินเขาใกล้เคียงในสวนสาธารณะกริฟฟิธ แต่แล้วเรื่องก็กลับถึงหูผู้สื่อข่าวโทรทัศน์คนหนึ่งจนได้ หลังจากนั้นสถานีและหนังสือพิมพ์เจ้าอื่นก็มาร่วมขบวนด้วย เหล่าสื่อมวลชนต่างนำเสนอความคืบหน้าการค้นหานายตำรวจผู้สาบสูญกันอย่างขยันขันแข็ง ภาพถ่ายของมัวร์ถูกปักหมุดไว้บนกระดานประกาศในห้องข่าวของตี๊กพาร์กเกอร์เซ็นเตอร์ และภาระที่กรมตำรวจต้องแบกรับไว้หนักก็ทำให้สาธารณชนให้ความสนใจพอสมควรทีเดียว เหตุการณ์นี้เปรียบประหนึ่งละคร หรืออย่างน้อยก็นับว่าเป็นวิถีทัศน์ที่น่าชมทีเดียว มีทั้งการค้นหามนุษย์และการค้นหาทางอากาศ ผู้บังคับการตำรวจถือภาพถ่ายสิบเอกผู้มีหน้าตาหล่อเข้มและดูขี้ขาง หากแต่ไม่มีใครเอ่ยปากออกมาเลยว่าแท้จริงแล้วพวกเขา กำลังตามหาร่างไร้วิญญาณของชายผู้นั้นต่างหาก

บอชจอดรถรอสัญญาณไฟที่แยกถนนไวน์ แล้วมองดูชายที่สวมป้ายกระดานปิดลำตัวทั้งหน้าและหลังเดินข้ามถนนไป เขาก้าวขาอย่างรวดเร็วและโซเซจนเข้าไปกระแทกป้ายที่ทำจากกระดาดาลัง ทำให้มันลอยขึ้นไปกลางอากาศ บอชเห็นภาพถ่ายดาวเทียมของดาวอังคารแปะไว้บนกระดานข่าวสาร โดยมีเส้นขีดวงรูปไว้ส่วนหนึ่งพร้อมข้อความเขียนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่ไว้ข้างล่างว่า ‘จงสำนึกบาป! ใบหน้าของพระเจ้าผู้เป็นเจ้ากำลังมอง

พวกเราอยู่!’ บอชเคยเห็นภาพเดียวกันนี้บนปกจุลสารระหว่างที่ยืนเข้าคิวอยู่ที่ร้านลักกี แต่จุลสารนั้นอ้างว่าเป็นใบหน้าของเอลวิส

เมื่อสัญญาณไฟเปลี่ยนสี บอชจึงมุ่งหน้าต่อไปยังถนนเวสเทิร์นระหว่างซับริดเขาก็นึกถึงมัวร์ไปด้วย ทั้งสองเคยไปดื่มด้วยกันคืนหนึ่งที่บาร์แจ๊สแถวถนนฮอลลีวูด แต่นอกเหนือจากครั้งนั้นแล้วเขาก็ไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับมัวร์เท่าไรนัก เมื่อปีก่อนตอนที่บอชถูกย้ายจากอาร์เอสดีไปกองตำรวจฮอลลีวูด ทุกคนในกองก็มาจับมืออลาอย่างกระอักกระอ่วนพร้อมกล่าวแสดงความยินดีที่ารู้จักกัน แต่โดยทั่วไปแล้วพวกเขาก็ยังคงรักษาระยะห่างอยู่ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่พอเข้าใจได้ เนื่องจากบอชนั้นถูกส่งออกจากอาร์เอสดีโดยคำร้องเรียนของกองตรวจสอบภายใน แต่ตัวเขาเองก็ไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้นัก ส่วนมัวร์นั้นไม่ใช่คนประเภทที่จะพยายามทำอะไรมากไปกว่าแค่พยักหน้าให้เวลาเดินสวนกันในโรงหรือเวลาเจอหน้ากันในห้องประชุม ซึ่งเรื่องนี้ก็พอเข้าใจได้เช่นกัน เนื่องจากโตะทำงานคดีฆาตกรรมของบอชนั้นอยู่ที่ชั้นแรกของสำนักงานฝ่ายสืบสวน ส่วนหน่วยของมัวร์ซึ่งมีชื่อเรียกว่าฮอลลีวูดแบง ย่อมาจากชื่อภาษาอังกฤษของหน่วยปราบปรามยาเสพติดประจำถนนหลัก² ตั้งอยู่ที่ชั้นสองของสถานี อย่างไรก็ตามทั้งสองก็เคยได้คุยกันอยู่ครั้งหนึ่ง สำหรับบอชนั้นคือการพบปะเพื่อรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับคดีที่เขาทำอยู่ แต่สำหรับมัวร์แล้วนั่นคือโอกาสที่เขาจะได้ดื่มเบียร์และวิสกีจำนวนมาก

กองกำลังแบงของมัวร์มีชื่อที่ฟังเสนาหุและดึงดูดความสนใจของสื่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่กรมตำรวจนิยมชมชอบ ทว่าแท้จริงแล้วหน่วยนี้เป็นเพียงนายตำรวจห้าคนซึ่งนั่งทำงานในห้องที่ดัดแปลงมาจากห้องเก็บของและออกลาดตระเวนถนนฮอลลีวูดในยามค่ำคืน ลากตัวใครก็ตามที่มีมวนกัญชาหรือยาเสพติดอื่นในกระเป๋ามารับโทษ หน่วยแบงนั้นเป็นหน่วยสร้างยอดจัดตั้งขึ้นมาสำหรับทำยอดการจับกุมให้ได้มากที่สุดเพื่อสร้างเหตุผลในการ

² BANG (แบง) ย่อมาจาก Boulevard Anti-Narcotics Group คือหน่วยปราบปรามยาเสพติดประจำถนนหลัก

ขอเพิ่มกองกำลัง อุปกรณ์ และที่สำคัญที่สุดคือขอเพิ่มเงินค่าล่วงเวลา ในงบประมาณปีถัดไป ไม่สำคัญว่าสำนักอัยการจะสั่งภาคทัณฑ์ผู้ต้องหา ส่วนใหญ่แล้วเขียนที่เหลือทิ้ง เพราะสิ่งสำคัญคือตัวเลขสถิติการจับกุม เหล่านั้นต่างหาก และหากผู้สื่อข่าวช่องสอง ช่องสี่ หรือจาก ทีวีสื่อยาก จะมาดูงานแล้วนำเสนอเรื่องราวของหน่วยแบงละก็ แบบนั้นยิ่งดีขึ้นไปอีก เพราะทุกกองตำรวจต่างก็มีหน่วยทำยอดกันทั้งนั้น

บอชเลี้ยวจากถนนเวสเทิร์นไปทางทิศเหนือ เบื้องหน้าของเขাপรากรู แสงไฟกะพริบสีฟ้าและเหลืองจากรถตำรวจ รวมถึงแสงแฟลชสว่างจ้า ราวสายฟ้าจากกล้องของสื่อโทรทัศน์ สำหรับในฮอลลิวูดแล้ว ภาพเช่นนี้ มักเป็นสัญญาณสื่อถึงจุดจบอันรุนแรงของชีวิตหนึ่ง หรือรอบปฐมทัศน์ ของภาพยนตร์ แต่เท่าที่บอชทราบก็ไม่เคยมีอะไรมาเปิดตัวในแถบนี้เลย นอกจากโสเภณีวัยสิบสาม

บอชจอดรถชนากับขอบถนนซึ่งอยู่ห่างออกไปจากไฮด์อะเวย์ครึ่ง บล็อก ก่อนจะจุดบุหรี่ี่มวนหนึ่ง บางสิ่งในฮอลลิวูดนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไปเลย ผู้คนเพียงแต่ทานามใหม่มาเรียกขานแทนที่เท่านั้น ที่แห่งนี้เคย เป็นสถานที่อันโสมมสภาพทรุดโทรมผุพังมาตั้งแต่เมื่อสามสิบปีก่อนสมัยที่ ยังใช้ชื่อว่าเอลริโอ ซึ่งตอนนี้สภาพก็โกโรโกโสไม่ต่างจากแต่ก่อนเลย บอช ไม่เคยเข้าไปที่นั่น แต่ก็เติบโตในฮอลลิวูดและยังจำทุกอย่างได้ดี เขาเคย อาศัยอยู่ในสถานที่เช่นนี้มาหลายต่อหลายแห่ง อาศัยอยู่กับผู้เป็นแม่ สมัย ที่เธอยังมีชีวิตอยู่

ไฮด์อะเวย์เป็นโมเต็ลที่มีลานกว้างแบบในยุค 1940 โดยมีต้นไม้ ใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลางคอยให้ร่มเงาในเวลากลางวัน แต่เมื่อตะวันลับฟ้าห้องพัก ทั้งสิบสี่ห้องก็จะจมหายไปในความมืดที่มีเพียงแสงไฟนีออนสีแดงระเรื่อ ส่องกระทบเท่านั้น แฮร์รี่สังเกตเห็นว่าตัวอักษรตัวหนึ่งในป้ายประกาศอัตรา ค่าเช่ารายเดือนนั้นดับไป

สมัยที่เขายังเด็กและไฮด์อะเวย์โมเต็ลยังชื่อว่าเอลริโอ พื้นที่บริเวณนี้ ก็เสื่อมโทรมอยู่แล้ว หากแต่ยังไม่มีไฟนีออนมากขนาดนี้ ส่วนอาคาร ทั้งหลายก็อยู่ในสภาพดีกว่าและดูน่าสะพรึงน้อยกว่า แม้ผู้คนจะไม่เป็น

เช่นนั้นก็ตาม เคยมีตึกสำนักงานทรงสถิริมไลน์โมเดิร์น³ ที่ดูประหนึ่งเรือ-
เดินสมุทรตั้งอยู่ถัดจากโมเต็ล ทว่าเรือลำนั้นได้แล่นหายจากไปเมื่อนาน
มาแล้ว โดยมีห้างสรรพสินค้าขนาดเล็กแห่งใหม่มาแทนที่

แฮร์รีนั่งมองไฮด์อะเวย์โมเต็ลจากภายในรถที่จอดอยู่ของเขา เขา
รู้ดีว่าการชุกหัวนอนที่นั่นเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่การต้องมาตายในที่แบบนั้น
กลับน่าเศร้าเสียยิ่งกว่า

แถบกันสีเหลืองสำหรับปิดกั้นที่เกิดเหตุพาดโยงปิดทางเข้าลานกลาง
อาคารเอาไว้ โดยมีเจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบคอยดูแลความเรียบร้อย ที่สุด
ปลายเส้นแถบด้านหนึ่งนั้นแสงเจิดจ้าจากกล้องบันทึกภาพโทรทัศน์กำลัง
ลาดส่องไปยังกลุ่มชายในชุดสูท หนึ่งในนั้นคือชายผู้มีศีรษะเกลี้ยงเกลา
และมันขลับซึ่งเป็นคนเดียวที่ให้สัมภาษณ์ในครั้งนั้น เมื่อบอชเดินเข้าไปใกล้
จึงได้รู้ว่าแสงไฟทำให้ชายกลุ่มดังกล่าวตาพร่า พวกเขาไม่สามารถมองสิ่งที่
อยู่หลังผู้สัมภาษณ์ได้ บอชรีบแสดงตราให้เจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบคนหนึ่งดู
ลงชื่อในบันทึกผู้มาเยือนที่เกิดเหตุซึ่งหนีบอยู่บนคลิปบอร์ดที่ตำรวจคนนั้น
ถืออยู่ ก่อนจะลอดใต้แถบกันเข้าไป

ประตูห้องหมายเลขเจ็ดนั้นเปิดอยู่โดยมีแสงจากด้านในเล็ดลอด
ออกมาเล็กน้อย ทั้งยังมีเสียงฮาร์ปไฟฟ้าแว่วลอยมาจากในห้องนั้นด้วย นั่น
ทำให้บอชรู้ว่าคตินี้ถึงมือของอาร์ต ดอโนแวน แล้ว เนื่องจากผู้ชำนาญการ
ที่เกิดเหตุคนนี้น่าวิญญูพวกพาดิตตัวมาด้วยเสมอ และจะเปิดฟังสถานี
เดอะเวฟทุกครั้ง ดอโนแวนยังเคยกล่าวไว้ด้วยว่าเสียงเพลงนั้นช่วยนำพา
ความสงบมาสู่พื้นที่ซึ่งเคยมีคนฆ่าหรือถูกฆ่า

แฮร์รีเดินเข้าประตูมาพาลางใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากและจมูก ทว่านั่น
ก็ไม่ช่วยอะไรเท่าไรเลย เพราะกลิ่นอันหาที่ใดเปรียบเข้าจูโจมบอชทันที
ที่ก้าวผ่านธรณีประตูเข้าไปข้างใน เขาเห็นดอโนแวนกำลังนั่งคุกเข่าและปิดดวง
สำหรับเก็บลายนิ้วมือลงบนแผงควบคุมอุณหภูมิเครื่องปรับอากาศที่อยู่ตรง

³ Streamline Moderne คือรูปแบบหนึ่งของสถาปัตยกรรมที่ขบเน้นความเรียบง่าย
ของเส้นแวนอนและเส้นโค้ง มักใช้ในการออกแบบรถไฟ หรือเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ดูทันสมัย

ผนังใต้หน้าต่างห้องซึ่งเป็นหน้าต่างเพียงบานเดียวที่มีอยู่

“ว่าไง” ดอนโนแวนกล่าว เขาสวมหน้ากากของพวกช่างทาสีเพื่อต่อกรกับกลิ่นเหม็นและป้องกันไม่ให้หายใจเอาผงสีดำเข้าไป “อยู่ในห้องน้ำนะ”

บอซสำรวจดูรอบๆ อย่างเร่งรีบ เพราะถ้าหากพวกชุดสูทรู้ว่าเขาอยู่ที่นั่น บอซก็คงถูกเชิญออกไปแน่ เตียงขนาดควีนไซส์ในห้องนั้นมีผ้าสีชมพูซีดคลุมอยู่ ข้างๆ กันมีเก้าอี้ตัวหนึ่งที่วางหนังสือพิมพ์อยู่ด้านบน บอซเดินไปดูแล้วจึงสังเกตเห็นว่าเป็นหนังสือพิมพ์ *ไทมส์* ฉบับของเมื่อหกวันก่อน ถัดจากเตียงไปเป็นโต๊ะเขียนหนังสือแบบติดกระจก ด้านบนมีที่เขียนบุหรีซึ่งมีก้นบุหรีตัวหนึ่งถูกขยี้ไว้หลังสลับไปแล้วครึ่งมวน นอกจากนี้ยังมีปืน .38 พิเศษอยู่ในช่องผ้าในลอนสำหรับติดข้างรองเท้าบูต มีกระเป๋าสตางค์ และซองใส่ตรา โดยวัตถุสามชิ้นหลังนี้ล้วนแล้วแต่มีผงสีดำสำหรับเก็บลายนิ้วมือติดอยู่จนทั่วแล้ว ไม่มีจดหมายอะไรวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือเลย – ทั้งที่บอซคิดว่าน่าจะมีแท้ๆ

“ไม่มีจดหมายเธอ” เขาถาม ทว่าดูเหมือนจะเป็นการถามตัวเองมากกว่าถามดอนโนแวน

“ใช่ ในห้องน้ำก็ไม่มียอะไรเลยเหมือนกัน ลองไปดูสิ ถ้าหากว่าไม่เสียชีวิตอาหารเย็นวันคริสต์มาสที่เพิ่งกินมานะนะ”

แฮร์รี่ทอดสายตามองตามทางเดินสั้นๆ ที่พาไปยังส่วนท้ายสุดของเตียงทางด้านซ้าย และประตูห้องน้ำที่อยู่ด้านขวาของทางเดินนั้น ยิ่งเขาเดินเข้าไปใกล้เท่าไรก็ยิ่งรู้สึกกระอักกระอ่วนมากขึ้นเท่านั้น เขาเชื่อว่าไม่มีตำรวจนายไหนหรอกที่จะไม่เคยคิดอยากทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไปสักครั้งหนึ่งในชีวิตเมื่อเจอสถานการณ์แบบนี้

บอซหยุดอยู่ตรงธรณีประตูของห้องน้ำ ร่างไร้วิญญาณนั้นนั่งอยู่บนพื้นกระเบื้องสีขาวสกปรก หลังพิงกับอ่างอาบน้ำ สิ่งแรกที่บอซสังเกตเห็นคือรองเท้าบูตซึ่งเป็นรองเท้าหนังสูงสีเทาสำหรับใส่เล่นกีฬาล้มวู มัวร์เคยใส่รองเท้าแบบเดียวกันนี้ในคืนที่ทั้งคู่ออกไปตีไปด้วยกัน บูตข้างหนึ่งยังคงสวมอยู่ที่เท้าขวาของเขา บอซมองเห็นตราของผู้ผลิตอยู่บนสันยางที่สึกห่อจากการใช้งาน มันเป็นตัวอักษร *S* ที่รูปร่างเหมือนงู ส่วนรองเท้าข้างซ้าย

นั้นกลับถอดวางตั้งอยู่ข้างผนัง แท้ที่เหลือแต่เพียงถุงเท้าผูกห่อด้วยถุงพลาสติกสำหรับเก็บหลักฐาน บอชเดาว่าถุงเท้าข้างนั้นคงเคยเป็นสีขาามาก่อน ทว่าตอนนี้มันกลับกลายเป็นสีเทาและเท้าที่สวมอยู่นั้นก็บวมอืดเล็กน้อยด้วย

ปืนลูกซองแฝดลำกล้องขนานสำหรับกระสุนเบอร์ยี่สิบวางอยู่บนพื้นข้างวงกบประตู ส่วนขอบตรงปลายด้ามปืนมีรอยแตกหัก โดยมีเส้นไม้ยาวสี่นิ้วนอนอยู่บนกระเบื้อง ล้อมรอบด้วยเส้นวงที่เขียนโดยสีเทียนสีน้ำเงินซึ่งดอโนเวนหรือเจ้าหน้าที่สืบสวนคนใดคนหนึ่งคงเป็นคนขีดไว้

บอชไม่มีเวลามานั่งพิจารณาไต่ตรองข้อมูลเหล่านี้ เขาแค่พยายามเก็บรายละเอียดให้ครบถ้วนที่สุดเท่านั้น บอชไล่สายตาไปตามร่างของผู้ตาย มัวร์สวมกางเกงยีนกับเสื้อไหมพรมถัก แขนทั้งสองทิ้งลงข้างตัว ผิวเป็นสีเทาไหมซีเคลือบ นิ้วมือบวมเป่งเนื่องจากการเนาเอื่อย ปลายแขนปูดโปนเหมือนแขนของตัวการ์ตูนป๊อปปาย บอชเห็นรอยสักที่บิดเบี้ยวผิดรูปบนแขนขวา เป็นภาพของปีศาจเสาะยืมโดยมีวงแหวนเวทดาอยู่เหนือศีรษะ

ร่างไร้วิญญาณทรุดนั่งพิงอ่างอาบน้ำ ดูราวกับว่ามัวร์ได้แทงหน้าขึ้นไปเพื่อจุ่มหัวลงในอ่าง อาจจะเพื่อสระผมก็ได้ แต่แล้วบอชก็ตระหนักได้ว่าเหตุที่ดูเหมือนเป็นเช่นนั้นคงเพราะส่วนหัวไม่เหลืออยู่เลยมากกว่า แรงยิงจากปืนลูกซองแฝดได้ทำลายส่วนหัวไปจนหมดสิ้นแล้ว กระเบื้องสีฟ้าที่ล้อมรอบอ่างอาบน้ำอยู่นั้นล้วนเปื้อนเปรอะไปด้วยเลือดแห้ง รอยหยาดของเหลวสีน้ำตาลต่างก็ไหลลงไปในอ่าง มีกระเบื้องบางแผ่นแตกหักในจุดที่ลูกปืน⁴ กระบ

บอชสัมผัสได้ว่ามีใครคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลัง เมื่อหันไปก็พบกับสายตาสีฟ้าเข้มของผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจ เออร์วิน เออร์วิง ผู้ซึ่งไม่สวมหน้ากากหรือยกผ้าขึ้นมาปิดปากปิดจมูกเลย

“สวัสดีครับผู้การ”

⁴ กระสุนปืนที่บรรจุลูกตะกั่ว หรือลูกเหล็กเล็ก ๆ หลายลูกรวมลงไปกับดินปืนในนัดเดียวกัน เวลายิงจะกระจายออก

เออร์วิงพยักหน้าก่อนจะเอ่ยตอบ “คุณมาทำอะไรที่นี่รี คุณสายลับ”
บอชได้เห็นที่เกิดเหตุจนพอจะปะติดปะต่อเหตุการณ์เข้าด้วยกันได้
แล้ว จึงถอยออกมาจากประตูห้องน้ำก่อนเดินอ้อมเออร์วิงไปทางประตูหน้า
จากนั้นเออร์วิงถึงได้ตามออกมา พวกเขาเดินผ่านเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรศพ
สองคนซึ่งต่างก็ใส่ชุดป้องกันสีฟ้าแบบเต็มตัวเหมือนกัน เมื่อออกมานอก
ห้องแล้วบอชจึงทิ้งผ้าเช็ดหน้าของตนลงในถังขยะที่กองตำรวจนำมาวางไว้
ก่อนจะจุดบุหรี่ขึ้นสูบและสังเกตเห็นว่าเออร์วิงกำลังถือแฟ้มกระดาษมะนิลา
ไว้ในมือ

“ผมได้ยื่นรายงานจากเครื่องรับวิทยุ” บอชกล่าว “เลยออกมาดูเสีย
หน่อย เพราะยังงัดเรื่องนี้ผมก็อยู่เวรเพื่อเรียกอยู่แล้ว บริเวณนี้เป็นเขตของ
กองผม ผมควรเป็นคนตัดสินใจว่าจะจัดการคดีนี้อย่างไร”

“กินะ หลังจากที่ยืนยันได้แล้วว่าผู้ตายในห้องเป็นใคร ผมก็ส่งต่อคดี
ให้กับกองสืบสวนคดีชิงทรัพย์และฆาตกรรมทันที ผู้กองกุฎาติดต่อผมมา
และผมเป็นคนตัดสินใจด้วยตัวเอง”

“ยืนยันได้แล้วหรือครับว่าคนในห้องคือมัวร์”

“ไม่เชิงหรอก” ผู้ช่วยผู้บัญชาการยกแฟ้มขึ้นดู “ผมตรวจสอบบันทึก
ข้อมูลกับเก็บลายนิ้วมือของเขามา แน่่อนว่านั่นคือตัววัตถุแล้ว แต่ก็ยังมี
การตรวจลักษณะฟัน ถ้ายังมีฟันเหลือพอให้ตรวจได้นะนะ แต่หลักฐาน
นอกเหนือจากนี้ดูแล้วอย่างไรก็น่าจะเป็นมัวร์ ผู้ตายลงทะเลเป็นเข้าพักในชื่อ
โรดริโก โมยา ซึ่งเป็นนามแฝงที่มัวร์ใช้ในหน่วยแบง นอกจากนี้ยังมีรถ
มัสแตงที่เข้ามาในนามของเขาจอดอยู่หลังโมเต็ล ผมว่าตอนนี้ในบรรดา
เจ้าหน้าที่สืบสวนทุกหน่วย คงไม่มีใครคิดว่าเป็นอย่างอื่นแล้วละ”

บอชพยักหน้า เขาเคยรับมือกับเออร์วิงมาก่อนตั้งแต่สมัยอีกฝ่ายยัง
เป็นรองผู้บังคับการกองตรวจสอบภายใน ตอนนั้นเขาเป็นถึงผู้ช่วยผู้บัญชาการ
ตำรวจ หนึ่งในสามยศสูงสุดของกรม นอกจากนี้ขอบเขตอำนาจของเขายัง
ขยายไปถึงกองตรวจสอบภายใน ฝ่ายข้อมูลและสืบสวนคดีอาชญากรรม
รวมถึงงานสืบสวนสอบสวนทั้งหมดด้วย แฮร์รีซึ่งใจอยู่คู่หนึ่งว่าเขาควร
เสี่ยงย่ำเรื่องที่ตนไม่ได้รับแจ้งต่อไปดีหรือไม่

“ผมควรจะได้รับแจ้ง” สุดท้ายเขาก็พูดออกไปจนได้ “คดีนี้เป็นคดีของผม คุณแย่งมันไปก่อนจะถึงมือผมเสียอีก”

“ผมจะรับคดีมาหรือส่งต่อให้ใครก็เป็นสิทธิ์ของผมไม่ใช่หรือ คุณสายลับ อย่าโกรธเคืองกันเลย คิดเสียว่าเป็นการย่นกระบวนการก็แล้วกัน คุณก็รู้ว่ากองสืบสวนคดีชิงทรัพย์และฆาตกรรมรับผิดชอบเหตุการณ์เสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ทั้งหมด สุดท้ายคุณก็ต้องส่งต่อคดีนี้ให้พวกเขาอยู่ดี แบบนี้ประหยัดเวลาดีออก เรื่องนี้ไม่มีเหตุจูงใจซ่อนเร้นอะไรทั้งนั้น ผมทำไปตามความเหมาะสม ร่างที่นอนอยู่ในห้องนั่นก็เป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ไม่ว่ากรณีแวดล้อมการเสียชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไร เราก็ต้องดำเนินการอย่างรวดเร็วและเป็นมืออาชีพมากที่สุด เพื่อทั้งตัวเขาเองและครอบครัว”

บอชพยักหน้าอีกครั้งก่อนจะมองไปรอบๆ เขาเห็นเจ้าหน้าที่สืบสวนของอาร์เอสดีคนหนึ่งที่อยู่บริเวณประตูทางเข้าใกล้กับด้านหน้าของโมเต็ล ได้ป้าย หนูรายเดือน⁵ เขากำลังสอบถามคำชยอายุประมาณหกสิบคนหนึ่งที่สวมเสื้อยืดแขนกุดโดยไม่สะทกสะท้านต่อลมหนาวยามคำปากเคี้ยวปลายซิการ์ที่เปียกชุ่ม เขาคือผู้จัดการโมเต็ลแห่งนี้นั่นเอง

“คุณรู้จักเขาหรือเปล่า” เออร์วิงเอ่ยถาม

“หมายถึงมัวร์นะหรือ ก็ไม่เชิง อันที่จริงก็รู้จักนะครับ ผมรู้จักเขา เราเคยทำงานอยู่กองเดียวกัน เพราะงั้นก็คงถือว่าเรารู้จักกันได้ แต่ส่วนมากเขาทำงานลาดตระเวนท้องถนนตอนกลางคืน เลยไม่ค่อยได้คุยกันนัก...”

บอชไม่แน่ใจว่าทำไมคราวนี้ตนถึงได้ตัดสินใจโกหกไป เขาแอบสงสัยว่าเออร์วิงจะจับผิดจากน้ำเสียงของเขาได้หรือเปล่า จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง

“สรุปว่าเป็นการฆ่าตัวตายสินะครับ คุณได้บอกนักข่าวไปแบบนั้นหรือเปล่า”

“ผมไม่ได้บอกอะไรกับนักข่าวเลยแม้แต่หน่อย จริงอยู่ที่ผมคุยกับพวกเขา แต่ไม่เคยพูดถึงตัวตนของศพที่อยู่ในห้องแห่งนี้เลย และจะไม่มี

⁵ ไซของตัวอักษร E จากป้าย MONTHLY RATES (ค่าเช่ารายเดือน) ดับไปจนเหลือเพียง MONTHLY RATS (หนูรายเดือน) แทน

วันพูดถึงจนกว่าเราจะได้รับการยืนยันอย่างเป็นทางการ คุณกับผมสามารถยื่นออกปากอย่างมั่นใจอยู่ตรงนี้ว่าร่างนั้นคือแคเล็กซิโก มัวร์ แต่ผมจะไม่ยอมบอกเรื่องนี้กับนักข่าวเด็ดขาด จนกว่าเราจะชันสูตรทดสอบทุกอย่าง และได้จรดหางทุกตัวอักษรลงในใบมรณบัตรแล้ว”

เขาเอาแฟ้มกระดาษมะนิลาตบต้นขาตัวเองอย่างแรง

“เพราะอย่างนี้ผมถึงได้นำแฟ้มบันทึกข้อมูลส่วนตัวของเขามาออกมา ไล่ เพื่อจะเร่งกระบวนการทั้งหมดให้เร็วขึ้น ผมจะส่งสำเนาไปยังฝ่ายชันสูตรพร้อมกับศพเลย” เออร์วิงหันกลับไปมองประตูห้องพัก “แต่คุณเข้าไปในนั้นมาแล้วนี่ นักสืบบอส บอกผมว่าคุณคิดยังไงบ้าง”

บอสไตร์ตรองอยู่ครู่หนึ่งว่า อีกฝ่ายรู้สึกสนใจจริง ๆ หรือกำลังแกล้งยุเหยยเขาอยู่กันแน่ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาต้องรับมือกับเออร์วิงในสถานการณ์นอกเหนือจากกรณีพิพาทระหว่างการสืบสวนของกองตำรวจสอบภายในบอสเลยตัดสินใจลองเสี่ยงดู

“ดูเหมือนเขาจะนั่งลงบนพื้นข้างอ่างอาบน้ำ ถอดรองเท้าข้างหนึ่ง ออกแล้วใช้นิ้วเท้าเหยียวกโปนทั้งสองกระบอก ผมเดาว่าเขาน่าจะยิงจากสองลำกล้องพร้อมกันโดยดูจากความเสียหายที่เกิดขึ้น เขาใช้นิ้วเท้าเหยียวกโปน แรงสะท้อนกลับทำให้ปืนกระเด็นไปอยู่ตรงวงกบประตู จนไม้ปลายด้ามแตกออกมาเป็นเสี่ยงสะเก็ดหนึ่ง ส่วนหัวของเขาก็ไปอีกทาง กระเด็นใส่ผนังก่อนจะร่วงลงอ่างอาบน้ำ สรุปเป็นการฆ่าตัวตาย”

“นั่นยังโง่งม” เออร์วิงกล่าว “ที่นี่ผมจะได้ไปบอกนักสืบซีซานว่า คุณเองก็เห็นด้วย เหมือนว่าคุณเป็นคนแรกที่ได้รับแจ้งเลย จะได้ไม่มีเรื่องให้ใครรู้สึกว่าคุณมองข้ามไป”

“นั่นไม่ใช่ประเด็นครับ ผู้การ”

“แล้วอะไรคือประเด็นล่ะ คุณสายสืบ เรื่องที่คุณไม่ยอมประนีประนอมเพื่อรักษามิตรไมตรีอย่างนั้นรึ หรือเรื่องที่คุณไม่ยอมรับอำนาจการตัดสินใจของกรม ผมซักจะหมดความอดทนกับคุณแล้วนะ คุณนักสืบทั้งที่ผมเคยหวังไว้ว่าไม่ต้องมาเจออะไรแบบนี้อีก”

เออร์วิงยืนชิดกับบอสมากเสียจนลมหายใจกลืนน้ำมือนระกำกระทบ

กับใบหน้าของนักสืบ บอชรู้สึกเหมือนถูกอีกฝ่ายตริ้งไว้และนึกสงสัยว่า เออร์วิงจงใจทำให้เขารู้สึกเช่นนี้หรือเปล่า เขาก้าวถอยหลังออกมาก่อนที่จะเอ่ยว่า “แต่ไม่มีจดหมายลาตายนี่”

“ตอนนี้อย่างไร แต่ยังมีของที่เราต้องตรวจสอบอยู่อีก”

บอชอยากรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ทั้งอาร์ทเมนต์และห้องทำงานของมัวร์ คงถูกตรวจค้นตั้งแต่ตอนที่เขาหายตัวไปแล้ว บ้านของภรรยาเขาก็เช่นกัน ถ้ามันยังมีอะไรหลงเหลืออยู่อีก หรือว่ามัวร์จะส่งจดหมายไปให้ใครสักคน ซึ่งป่านนี้ก็คงถึงที่หมายแล้ว

“เหตุเกิดขึ้นเมื่อไหร่หรือครับ”

“คาดว่าพຸ່งนี้ก็จะจะได้ทราบเวลาค่ำๆ จากผลชันสูตรพลิกศพ แล้วละ แต่ผมเดาว่าเขาน่าจะลงมือไม่นานหลังจากลงชื่อเข้าพัก ผู้จัดการให้ปากคำวามัวร์ลงชื่อเข้าพักเมื่อหกวันก่อนแล้วก็ไม่ออกมาจากห้องอีกเลย ซึ่งข้อมูลนี้สอดคล้องกับสภาพของห้อง สภาพของศพ และวันที่บนหนังสือพิมพ์พอดี”

ชันสูตรพลิกศพพຸ່งนี้เข้า เรื่องนี้ทำให้บอชรู้ว่าเออร์วิงเร่งรัดกับคดีนี้จริงๆ เพราะปกติแล้วต้องใช้เวลาถึงสามวันกว่าจะชันสูตรศพเสร็จ แถมในช่วงวันหยุดคริสต์มาสแบบนี้ก็มักจะยิ่งช้าลงไปอีก

ดูเหมือนเออร์วิงจะรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

“รักษาการหัวหน้าแพทย์นิติเวชเขตตกลงชันสูตรให้พຸ່งนี้เข้าละ ผมอธิบายไปว่าสื่ออาจนำเสนอข้อสันนิษฐานที่ไม่เป็นธรรมต่อภรรยาของผู้ตาย หรือกรมตำรวจได้ เธอจึงตกลงให้ความร่วมมือ อย่างไรก็ตามสิ่งที่หัวหน้าก็คงอยากได้รับตำแหน่งหัวหน้าแบบถาวร เธอย่อมรู้คุณค่าของการให้ความร่วมมืออยู่แล้ว”

บอชไม่ตอบอะไร

“เพราะมันแค่ถึงเวลาเราก็ได้รู้เอง แต่ไม่มีใครเห็นลืบเอากมัวร์เลย นับตั้งแต่เขาลงชื่อเข้าพักเมื่อหกวันก่อน แม้กระทั่งผู้จัดการโมเต็ลเองก็ตาม มัวร์สั่งไว้ว่าห้ามรบกวนเขาโดยเด็ดขาด ผมว่าหลังจากลงชื่อเข้าพักไม่นาน เขาก็คงลงมือเลย”

“ถ้าฉันทำไมเพิ่งมาเจอศพอาป่านี่ล่ะ”

“เขาจ่ายค่าเช่าล่วงหน้าเดือนหนึ่ง แล้วยังสั่งห้ามใครมารบกวนอีก
อย่างไรเสียที่แบบนี้ก็คงไม่มีบริการทำความสะอาดห้องประจำวันอยู่แล้ว
ผู้จัดการคิดว่าเขาเป็นคนติดเหล้าที่อาจจะมาเช่าห้องเพื่อโหมเสพสุรา ไม่ก็
พยายามเลิกเสพ ไม่ว่าจะยังเฝ้าการเป็นผู้จัดการโมเต็ลสภาพแบบนี้จะมา
เรื่องมากก็คงไม่ได้ ค่าเช่าหนึ่งเดือนก็เป็นเงินตั้ง 600 ดอลลาร์ เขาเลย
รับเงินมา

“แล้วพวกเขาที่รับปากเป็นอย่างดีว่าจะไม่เข้าไปในห้องหมายเลขเจ็ด
จนกระทั่งวันนี้กรรยาของผู้จัดการสังเกตเห็นวารถของคุณโมยาถูกมัดไป
เมื่อคืน - รถมัสแตงนะ - ด้วยเหตุนี้ และแน่นอนว่าด้วยเพราะความอยากรู้
พวกเขาจึงไปเคาะห้องเพื่อแจ้งข่าว แต่กลับไม่มีการตอบรับ จึงใช้กุญแจ
สำรองไขเข้าไป ทันทันทีที่เปิดประตูพวกเขาก็ได้กลิ่นที่ทำให้รู้ทันทีว่ามีเรื่อง
อะไรเกิดขึ้น”

เออร์วิงบอกว่ามัวร์หรือโมยาเปิดเครื่องปรับอากาศไว้ที่ความแรงสูงสุด
และอุณหภูมิต่ำสุดเพื่อชะลอการเน่าเปื่อยและกักเก็บกลิ่นไม่พึงประสงค์
ไว้ในห้อง นอกจากนี้ยังใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอุดช่องระหว่างพื้นกับประตูหน้า
เพื่อปิดผนึกห้องให้แน่นหนายิ่งกว่าเดิมด้วย

“ไม่มีใครได้ยินเสียงปืนเลยเหรอ” บอชเอ่ยถาม

“หาไม่เจอเลยสักคน กรรยาผู้จัดการก็หุ่เกือบหนวก ส่วนตัวผู้จัดการ
เองก็บอกว่าไม่ได้ยินอะไร พวกเขาคั้ยอยู่ในห้องริมสุดของอีกด้าน ผังหนึ่ง
เป็นร้านค้า อีกฝั่งเป็นสำนักงาน ทั้งสองที่ปิดทำการตอนกลางคืน ส่วน
ด้านหลังเป็นตรอก ตอนนั้นเรากำลังตรวจสอบสมุดทะเบียนและจะพยายาม
ตามหาแขกที่มาพักในช่วงสองสามวันแรกที่มีรัวร์อยู่ แต่ผู้จัดการบอกว่า
เขาไม่ได้ปล่อยเช่าห้องที่อยู่ติดกับมัวร์ทั้งสองฝั่งเลย เพราะเขาคาดว่ามัวร์
อาจจะส่งเสียงดังเวลาลงแดง

“อีกอย่างนะคุณนักสืบ ถนนนี้พลุกพล่านจะตายไป ช่างหน้าก็มีป้าย
รถประจำทาง เป็นไปได้ว่าอาจจะไม่มีใครได้ยินอะไรเลย หรือไม่พวกเขา
ก็ได้ยินแต่ไม่รู้ว่าเป็นเสียงอะไร”

หลังจากครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง บอซก็เอ่ยขึ้นมาว่า “ผมไม่เข้าใจเรื่องที่ย้ายค่าเช่าล่วงหน้าหนึ่งเดือนเลย ทำไมกันล่ะ ถ้าเขาตั้งใจจะฆ่าตัวตายอยู่แล้ว ทำไมต้องปิดเป็นความลับไว้นานขนาดนั้นด้วย ทำไมไม่ลงมือแล้วปล่อยให้คนมาเจอศพไปเลย เรื่องจะได้จบ”

“เรื่องนั้นคงตอบยาก” เออร์วิงกล่าว “เท่าที่ผมพอจะเดาได้ เขาคงไม่อยากเป็นภาระให้ภรรยาอะ”

บอซเลิกคิ้วทั้งสองข้างขึ้นด้วยความไม่เข้าใจ

“พวกเขาแยกทางกัน” เออร์วิงเอ่ย “มัวร์อาจไม่อยากให้เธอต้องมาแบกรับเรื่องนี้ในช่วงวันหยุดเทศกาล เขาเลยพยายามจะปิดข่าวให้ได้สักสองสามสัปดาห์ ไม่ก็เดือนหนึ่ง”

เหตุผลนี้ฟังไม่ขึ้นเท่าไรนัก แต่บอซเองก็ยังนึกคำอธิบายที่ดีกว่านี้ไม่ออก เขาไม่รู้ว่าจะถามอะไรต่อ ส่วนเออร์วิงก็เริ่มเปลี่ยนเรื่องคุย เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าการเยี่ยมชมที่เกิดเหตุของบอซได้สิ้นสุดลงแล้ว

“ว่าแต่คุณนักสืบ ไหลเป็นยังงัยบ้างแล้วล่ะ”

“ไม่เป็นไรแล้วครับ”

“ได้ข่าวว่าคุณลงไปเม็กซิโกเพื่อฝึกภาษาสเปนในระหว่างพักฟื้น”

บอซไม่ตอบอะไร เขาไม่สนใจที่จะหยอกล้อต่อปากต่อคำกับอีกฝ่าย และอยากจะบอกให้เออร์วิงรู้ว่าเขาไม่เชื่อภาพที่ปรากฏในที่เกิดเหตุเลย แม้แต่น้อย ถึงจะรวบรวมหลักฐานและคำอธิบายเหล่านั้นมาได้แล้วก็ตาม แต่เขาเองก็ยังบอกไม่ได้ว่าทำไม ซึ่งจนกว่าจะรู้เหตุผล เขาควรเงียบไว้ก่อนจะดีกว่า

เออร์วิงกล่าวต่อ “ผมว่าเจ้าหน้าที่ของเรา แน่นอนว่าหมายถึงพวกที่ไม่ใช่คนลาตินนะ ไม่ค่อยมีใครชวนขายจะเรียนรู้ภาษาที่สองของเมืองนี้กันเลย ผมอยากให้เห็นตำรวจทั้งกรม...”

“เจอจุดหมายแล้ว” ดอนโนเวนส่งเสียงเรียกจากในห้อง

เออร์วิงเดินผลจากบอซโดยไม่พูดไม่จา สาวเท้ามุ่งหน้าไปทางประตูห้อง ซีซานเดินตามหลังเขาไปพร้อมกับหนึ่งในพวกชุดสูทซึ่งบอซจำหน้าได้ เขาคือจอห์น แชสเทน เจ้าหน้าที่สืบสวนจากกองตรวจสอบภายในนั่นเอง

แฮร์รี่ลั่งเลอยู่ชั่วขณะหนึ่งก่อนจะเดินตามเข้าไป

เจ้าหน้าที่ชั้นสูตรพลิกศพคนหนึ่งยืนอยู่กลางทางเดินใกล้กับประตูห้องน้ำ โดยมีเจ้าหน้าที่คนอื่นรายล้อมเขาอยู่ บอชนึกเสียดายที่ตนทิ้งผ้าเช็ดหน้าไปแล้ว เขาทำได้เพียงคาบบุหรืไว้ในปากแล้วสุดท้ายใจเข้าลึกๆ

“อยู่ในกระเป๋าลังด้านหลังขาขวาค่ะ” เจ้าหน้าที่คนดังกล่าวเอ่ยขึ้น “เนื้อแถบนั้นเน่าเปื่อยไปบ้างแต่ก็พอจะนำออกมาได้ กระดาษถูกพับครึ่งสองทบ ด้านในเลยยังสะอาดอยู่พอสมควร”

เออร์วิงกลับออกมาจากทางเดินพร้อมถุงพลาสติกสำหรับใส่หลักฐานในมือ ขณะที่สายตาดำจ้องมองกระดาษแผ่นเล็กที่อยู่ภายในถุง คนอื่นๆ ต่างเข้ามายืนมุงรอบตัวเขา ยกเว้นบอช

กระดาษแผ่นนั้นเป็นสีเทาเหมือนกับสีผิวของมัวร์ในตอนนั้น บอชคิดว่าเขาเหมือนจะมองเห็นเส้นสีน้ำเงินเส้นหนึ่งขีดอยู่บนกระดาษ จากนั้นเออร์วิงก็หันมามองเขาด้วยท่าทางประหนึ่งว่าก่อนหน้านี้ไม่ได้เจอหน้ากัน

“บอช คุณต้องออกไปแล้ว”

แฮร์รี่อยากจะทำถึงเนื้อความในจดหมาย แต่เขารู้ดีว่าอย่างไรก็ฝายก็คงปฏิเสธ เขามองเห็นแชสเทินยิ้มเยาะด้วยความชอบอกชอบใจ

บอชเดินมาหยุดอยู่ตรงแถบกันสีเหลืองเพื่อจะจับบุหรือีกมวนหนึ่ง เขาได้ยินเสียงตึกตักจากรองเท้าส้นสูงก่อนจะหันไปเห็นนักข่าวหญิงผมบลอนด์ที่จำได้ว่ามาจากรายการข่าวช่องสองกำลังเดินมาทางเขาพร้อมไมโครโฟนไร้สายในมือ เธอสวมรอยยิ้มจอมปลอมของพวกนางแบบไว้บนใบหน้า แต่ก่อนที่จะมีโอกาสได้พูดอะไร บอชก็ชิงกล่าวก่อนว่า “ไม่ขอออกความเห็นครับ ผมไม่มีส่วนร่วมในคดี”

“ช่วยบอกหน่อยไม่ได้หรือคะว่า...”

“ไม่ออกความเห็นครับ”

รอยยิ้มหล่นหายไปจากใบหน้าของเธออย่างรวดเร็วราวกับใบมีดกิโยติน นักข่าวสาวเดินหนีไปด้วยความเกรี้ยวกราด ทว่าในเวลาเพียงไม่กี่อึดใจรองเท้าส้นสูงของเธอก็กลับมาส่งเสียงดังตึกตักอีกครั้ง เนื่องจากหญิงสาวก้าวอย่างพร้อมกับตากล้องไปประจำตำแหน่งเพื่อบันทึกภาพจังหวะ

สำคัญ ซึ่งเป็นภาพที่จะใช้เปิดรายงานข่าวของเธอ ร่างผู้ตายกำลังถูกเคลื่อนย้ายออกมา แสงแฟลชส่องเจิดจ้าในขณะที่เหล่าตากล้องยืนเรียงแถวหน้ากระดานชนวนทั้งสองข้างทาง เจ้าหน้าที่ชั้นสูตรพลีศสองคนเห็นเปลศพที่มีผ้าคลุมผ่านตรงกลางไปยังรถตู้สีฟ้าที่จอดรออยู่ แฮร์รีสังเกตเห็นเออร์วิงผู้มีสีหน้าซึ่งขึงตึงเดินตามหลังมาอย่างสง่าผ่าเผยแต่ไม่ทิ้งท้ายจนหลุดหายไปจากภาพ อย่างไรก็ตามการปรากฏตัวบนรายการข่าวแม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียวก็ยิ่งดีกว่าไม่ได้โผล่มาเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่หมายปองตำแหน่งผู้บังคับการตำรวจอย่างเขาแล้วด้วย

หลังจากนั้นบริเวณที่เกิดเหตุก็เข้าสู่ช่วงเลิกรา ต่างคนต่างก็แยกย้ายกันกลับ ทั้งนักข่าวและตำรวจ ทุกคนล้วนจากไปกันหมด บอชพูดได้แถบกันเหลืองเพื่อตามหาโดโนแวนกับซีซาน แต่เออร์วิงกลับเดินมาหาเขาเสียก่อน

“คุณนักสืบ พอมาคิดอีกที มีเรื่องหนึ่งที่ผมอยากให้คุณเพื่อช่วยให้กระบวนการไต่สวน เจ้าหน้าที่สืบสวนซีซานต้องอยู่ที่นั่นเพื่อจัดการที่เกิดเหตุให้เรียบร้อย แต่ผมอยากจะไปถึงตัวภรรยาของมาร์วินให้ได้ก่อน พวกสื่อ คุณช่วยรับหน้าที่แจ้งข่าวแก่ญาติใกล้ชิดของเขาได้ไหม แนนอนว่ายังไม่มีข้อมูลอะไรชัดเจน แต่ผมอยากให้ภรรยาเขาทราบว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้นบ้างนะ”

ก่อนหน้านั้นบอชได้แสดงความไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน จนตอนนี้เขาคงถอยไม่ได้แล้ว เขาอยากมีส่วนร่วมกับการคดีนี้ เรื่องนี้เขาทำได้อยู่แล้ว

“ขอที่อยู่ด้วยครับ” บอชกล่าว

สองสามนาที่ต่อมาเออร์วิงก็เดินหายไป จากนั้นเจ้าหน้าที่ในเครื่องบินจำนวนหนึ่งก็มาถอดแถบกันสีเหลืองออก บอชเห็นโดโนแวนกำลังมุ่งหน้าไปยังรถตู้พร้อมกับปืนลูกซองในถุงพลาสติกและถุงใส่หลักฐานขนาดเล็กอีกหลายใบ

แฮร์รีใช้กันชนรถตู้เป็นที่พักเท้าเพื่อผูกเชือกรองเท้า ในขณะที่โดโนแวนกับภรรยาใส่หลักฐานลงในกล่องไม้ที่เคียบบรรจุไว้นานาปาวาลลีย์มาก่อน

“คุณต้องการอะไรกันแน่นะแฮร์รี ผมเพิ่งรู้ว่าคุณไม่ควรอยู่ที่นี้”

“นั่นมันก่อนหน้านี้ ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว ผมเพิ่งได้เข้าร่วมคดีนี้ และได้รับมอบหมายให้ไปแจ้งข่าวแก่ญาติสนิทนะ”

“งานหนักเอาเรื่องเหมือนกันนะเนี่ย”

“ใช่ แต่ก็นั่นละ เขาสิ่งอะไรมาก็ต้องทำๆไป ตกลงเขาวางใจบ้าง”

“หมายถึงใคร”

“มัวร์นะสิ”

“คือว่านะ แฮร์รี เรื่องนี้...”

“ฟังนะ ตอนนี่ เออร์วิงมอบหมายให้ผมไปพบญาติสนิทผู้ตาย นั่นถือว่าผมมีส่วนร่วมแล้ว ผมแค่อยากรู้ว่าเขาเขียนว่ายังไงบ้าง ผมเคยรู้จักกับเขานะ เพราะงั้นผมไม่แพร่พรายให้ใครรู้หรอก”

ดอโนแวนถอนหายใจยาวก่อนจะเอื้อมเข้าไปในกล่องแล้วเริ่มค้นดู
ถุงเก็บหลักฐาน

“อันที่จริงก็ไม่ได้เขียนอะไรไว้มากหรอก ไม่ใช่เรื่องสำคัญเลยด้วยซ้ำ”
เขาเปิดไฟฉายแล้วส่องใส่ถุงที่บรรจุจดหมายนั้นเอาไว้ ในนั้นมี
ข้อความอยู่เพียงบรรทัดเดียว

ฉันรู้แล้วว่าฉันเป็นใคร